SPORTUL Magazin

EROI CONTEMPORANI

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY SAU PRINȚUL VĂZDUHULUI

Existența lui a fost o permanentă identificare cu crezul său, iar moartea sa a fost demnă, umană, de un eroism reținut și discret, întocmai cum i-a fost viața.

În efemera lui trăire, bogată în fapte și de o densitate rară, și-a slujit convingerile fără intermitență, cu o perseverență și un eroism din care erau excluse orice reminiscențe de ergoliu și paradă.

Născut o dată cu secolul, în 1900 (20 iunie), el piere la vîrsta de 44 de ani (1944, 31 iulie), cu numai cîteva zile înaintea eliberării Parisului. Marele lui vis, pentru care s-a străduit să trăiască — și nu s-a știut să moară — s-a împlinit postum.

Viața i-a fost un continuu, suav și neliniștit zbor. A zburat pe aripile fanteziei, copilăriei și filozofiei. A zburat la propriu, de zeci și sute de ori deasupra albastrelor ape ale Mediteranei, deasupra neliniștitului Atlantic, a zburat peste limpezile zăpezi ale Cordilierilor, sau peste nesfîrșitele dune ale Saharei, gustînd din delicioasele zborului cu nesaț, dar considerîndu-l întotdeauna nu un facil divertisment, ci o chemare, o misiune, o meserie.

Desăvîrșit pilot militar, el își îndeplinea datoria cu conștiinciozitate și pasiune, ucigînd dușmanul fără să-i facă plăcere acest lucru. Îl nimicea doar pentru că în el vedea întunericul, nedreptatea, moartea, tirania și iraționalul. Iar el iubea cu frenezie lumina, adevărul, viața, libertatea și rațiunea.

Filozof și luptător, patriot și soldat, poet și scriitor, inginer și inventator, biolog și pictor, dar mai presus de toate om integru, el a încercat să îmbrățișeze cu aviditate viața în totalitatea aspectelor ei, pentru a simți că este folositor.

A fi om înseamnă a fi răspunzător, spunea Exupéry.

Această responsabilitate care îi apăsa umerii cu putere l-a făcut să socotească primejdia ca o umbră a propriei lui vieți. Datorită ei a pornit cu seninătate în sute și sute de ore de zbor și a efectuat cu hotărîre și modestie nenumărate incursiuni primejdioase. Datorită ei s-a prăbușit de zeci de ori și a continuat să zboare, a fost rănit și a continuat să lupte, a fost reformat și a revenit în rîndul combatanților, zbătîndu-se mereu să i se încredințeze misiuni grele.

Curajul său nu era brut, izvorît din reflexe primare sau pasiuni eroice, semiconștiente. Era o temeritate născută dintr-o înaltă conștiință și statornicită pe o concepție de viață. De fapt, iată concepția lui — formulată pe scurt despre curaj : „Curajul nu e făcut din sentimente prea frumoase : puțină furie, puțină vanitate, multă încăpățînare și o plăcere sportivă vulgară... Mai ales exaltarea forței fizice, care totuși, n-are nimic de-a face aici... Curajul dacă nu-și are rădăcinile într-un sentiment al răspunderii conștiente, nu este altceva decît semnul sărăciei, sau al prisosului de tinerețe... Niciodată nu voi admira un om care nu este decît curajos..."

Dar poate că mai presus de orice, Exupéry a fost un scriitor. Un mare scriitor, un poet al înălțimilor, al zborului, al luptelor aeriene, al vastelor spații neîngrădite, al cerului, unde, alături de prezența iminentă a dușmanului, gîndurile și simțămintele pot zburda libere, gonind spre cei dragi, spre prietenie, puritate, pace și frumos.

În mai puțin de 1500 de pagini scrise, acest luptător prin forța împrejurărilor și poet prin vocație, s-a ridicat pe o impresionantă verticală — pînă la acele culmi ale artei literare care îi dau dreptul de a fi comparat cu titani ai literaturii contemporane. „Zborul de noapte", „Pilot de război", „Curierul de mîzăzi", „Scrisoare către un ostatec", „Citadela" și mai ales „Pămînt al oamenilor" și „Micul prinț" — sînt comori literare, fărîme din sufletul scriitorului, confesiuni ale unui om de o mare sensibilitate și finețe.

Pe lîngă valoarea lor literară, ele sînt și documente autentice care atestă frumusețile, dar în același timp riscurile acestei nobile pasiuni și primejdioase meserii : de pilot.

Plecat în misiune de luptă, într-o zi ca atîtea altele, Antoine de Saint-Exupéry nu s-a mai întors. Apele Mediteranei, peste care a trecut de atîtea ori, l-au chemat la ele — pentru totdeauna — iar cerul s-a întins albastru și nesfîrșit deasupra ultimului său zbor.

Dacă azi el ar trăi cu adevărat, așa cum trăiește în inimile noastre, ar fi fericit să urmărească cum pas cu pas și celelalte planete ale sistemului solar (ca și pămîntul) încep să devină, datorită unor temerari zburători, ale omului.

Dorin ALMAȘAN

CEL MAI AUTENTIC HOCHEI!

Da, am asistat la un meci de hochei dintre cele mai autentice. Fără nici o exagerare ! Un meci susținut într-un tempo vijelios, cu atacuri furibunde, cu luptă în forță, cu o puternică încordare de pasiuni — și pe teren, și în „tribună". Atît că meciul acesta s-a disputat nu pe patinoarul din parcul Sokolniki, nici pe celebrul stadion „Dinamo" și nici sub cupola Palatului sporturilor din Lujniki, ci în curtea casei de la nr. 58 de pe strada Șcerbakovskaia din Moscova.

...Coloana de mercur nu voia cu nici un chip să coboare sub zero.

Băieții au telefonat la Institutul central de prognoză și de-acolo li s-a comunicat că iarna va intra azi-mîine în drepturile sale și, ca atare, ei pot să-și amenajeze un teren de hochei. După asta, pe poarta casei de la nr 58 a apărut un afiș : *„Începe turneul de hochei. Ciocolata de aur. Participă copii în vîrstă de la 10 la 1. ani".*

Care va să zică meciul e în plină desfășurare, liniile de atac se schimbă vertiginos și spectatorii tună : „tra-ge ! tra-ge !" Totul e ca la un meci de hochei adevărat. Ascultăm impresiile vecinului nostru din „tribună", tînărul inginer Viaceslav Kondratiev.

— *De ce vă miră ?* ne-a întrebat Viaceslav. *Da, e un hochei autentic. Blocul nostru se cam pricepe la jocul acesta. Păi cum ? Terenul nostru de hochei a apărut cu zece ani în urmă, și azi ar putea foarte bine să joace aici excelenta noastră reprezentativă a țării, cea care deține titlul de campioană a lumii. Numai cu vestiarele am cam încurcat-o. Pentru treaba asta am pus la dispoziție locuința noastră. La început, Valia, nevasta-mea, s-a cam împotrivit, dar acum s-a obișnuit. E un hochei autentic ! Da, autentic. Trebuie să știți că cei treizeci de băieți din blocul nostru joacă azi în echipele de club ale asociațiilor sportive. Ați auzit de Jenia Zimin ? Desigur, chiar el ! De la „Spartak". Azi e arbitru aici. Iată-l și pe fratele lui mai mic, Saşa. Joacă în prima linie de atac... Dar hai să urmărim jocul !"*

Da, nu era vreme de discuții Pucul poposea mereu în mănușile lui Valeri Erohin și ale lui Alioșa Pronin, cei mai buni portari și blocului. Fluierat de spectatori, atacantul cel mai bătăios, Andriușa Kondratiev, fiul lui Viaceslav, e eliminat pe două minute... S-a marcat primul gol în poarta lui Valeri Erohin. În repriza a doua „și-a dat drumul", în sfîrșit, „celebrul" Nadir Muslimov, comparat cu Starșinov.

— *Ei, ce ziceți ?* ne-a întrebat Viaceslav. *Știm să jucăm hochei... ori ba ?*

Cînd ne-am dus să-l felicităm pe eroul meciului, Nadir Muslimov, acesta, mușcînd din ciocolata primită ca premiu, ne-a întrebat :

— *Doriți să vă dau un interviu ?* și ne-a spus din mers că îl bucură începutul izbutit al sezonului, după care ne-a invitat, amabil, la meciurile lui următoare.

Mă rog, o să dăm urmare invitației tale, Nadir, pentru că, la fel ca tine, iubim și noi hocheiul autentic. *(din „Aurora" nr. 1/1969).*

N. BOCININ

„Ai noștri atacă !"

Din însemnările unui inter rătăcitor...

POFTA DE JOC

Ce e sportul ? Sportul ar fi următoarea poveste : duminica trecută, dl. J. Simmons, funcționar de bancă din Connecticut, se întoarce de la golf și constată că i s-a furat mașina din parking ; trec cîteva minute și dl. Simmons află că nevastă-sa și-a dezarticulat genunchiul, jucînd tenis ; mai trece un timp și vine galop vestea să fiu său, jucînd baschet, tot în acea zi, și-a rupt un mușchi. Omul se întoarce acasă și găsește casa inundată prin explozia unei țevi de canalizare. Atunci, dl. Simmons se așează pe scara intrării în casă și murmură : „nu-mi rămîne decît mașina de tăiat iarbă, ca să fac puțină mișcare...". Sportul este asta, fără îndoială : după ce nenorocirile te atacă concentric — căci nenorocirile vin, cum spune Shakespeare, grămadă, înregimentate ca oștenii în oștiri — să ai puterea de a te mai gîndi cum să dai din mîini pentru a-ți dovedi că ești viu. Unui bombardament de vești proaste — să-i poți opune antiaeriana unei mașini de tăiat iarba în grădină. Să înfrunți soarta — fără a-ți pierde pofta de joc. Așa privind lucrurile, lumea s-ar putea să aibă mult mai mulți sportivi decît își pot închipui toate federațiile globului la un loc.

POULIDOR

Eu sînt poulidorist convins, adică susținător al lui Raymond Poulidor — omul cu înfrîngerea asigurată în orice Tur al Franței. Cred că sînt poulidorist de cînd m-am născut, înainte de nașterea lui Poupou. De cîteva zile tremur, mi-e teamă. Idolul meu a declarat : „Voi fi la start și anul acesta, la Roubaix, nu pot face altfel, publicul nu m-ar înțelege. Dar vise la vîrsta mea nu mai am. Or să fie Merckx, Janssen, Gimondi... și atunci eu..." Mi-e frică. Vorbele astea vroiam să le aud de o mie de ani. De o mie de ani vroiam ca Poulidor să plece în Tur fără vise. O victorie nu trebuie niciodată visată. Ea trebuie obținută. Și după aceea să visezi. Să visezi la orice — fie și la înfrîngeri, mai ales la înfrîngeri, ca să bîrui mai departe. Dar din start să pleci fără vise, fără iluzii ! Idolul meu a visat prea mult și de aceea n-a cîștigat nici un tur. Acum, mi-e teamă. Mi-e teamă că fără vise anul acesta Poulidor cîștigă Turul Franței. Și atunci mi se mai duce un idol.

Radu COSAȘU

DICȚIONAR AUTO-TURISTIC

Natura = Totalul totalurilor

Soare = Termocentrala Cosmosului

Cabană = Hotel la înălțime

Concediu = Timpul în care hotărîm unde nu mai trebuie să plecăm la anul.

Ecou = Papagal invizibil

Tînțar = Seringă zburătoare

Fotografie = O contramarcă pentru trecut

Noe = Primul conducător de vehicule

Oprică PREDA

FOTBAL ȘI FILATELIE

Plic prima zi a emisiunii, înainte...

Sîntem siguri că dv, stimați cititori, cunoașteți tot, dar absolut tot despre fotbal, de la cel mai neînsemnat aliniat din regulament și pînă la cele mai subtile nuanțe ale jocului, și că sînteți în posesia celor mai complete statistici, cu amănunte asupra istoriei acestui sport, de la origine și pînă în prezent.

Și totuși... V-ați gîndit vreodată că multe din momentele importante ale fotbalului românesc mai pot fi cunoscute și urmărind „banalele" mărci poștale, pe care mulți le aplicați zilnic pe corespondența trimisă spre toate colțurile țării și mai departe ?

Prima marcă cu subiect de fotbal a apărut în 1937, cînd s-au aniversat 25 de ani de la înființarea Federației Societăților Sportive Române. Cu această ocazie a apărut o serie de opt valori, dintre care cea de 25+25 bani, oliv, prezenta doi fotbaliști în dribling. Așadar, se poate spune că în acest an s-a semnat actul de naștere al timbrului sportiv cu „emblema" fotbal.

Anul fotbalistic 1938 consemnează în agenda sa două întîlniri deosebit de importante pentru toți iubitorii sportului cu balonul rotund : meciurile echipei noastre naționale cu reprezentativele Angliei și Italiei. În lumea filateliștilor, gustul amar al înfrîngerilor suferite a fost îndulcit, poate, doar de apariția primelor ștampile speciale, care consemnau evenimentul.

Anii se succed, acțiunile sportive de asemenea. Sportul este în permanență prezent în diversele emisiuni filatelice.

Cu prilejul aniversării a 10 ani de la proclamarea Republicii, timbrul românesc consemnează din nou prezența fotbalului. Doi copii disputîndu-și balonul, simbolizînd dorința de mișcare fizică, dar și marea popularitate — cine mai are îndrăzneala s-o conteste ? — de care se bucură fotbalul, apar pe marca în valoare de 1,20 lei, roșu.

Un alt moment important din istoria fotbalului nostru, participarea și cîștigarea (o tempora !) a turneului de juniori U.E.F.A. din 1962, este prezent și în... ciasoare. Turneul a prilejuit apariția primelor două emisiuni speciale — un prim plic prima zi a emisiunii, care marchează începerea turneului, și un al doilea cu o ștampilă specială care vestea tuturor, încă o dată, succesul tinerilor noștri fotbaliști.

Campionatul mondial de fotbal — 1966 — Anglia. Este emblema seriei de întreguri poștale de șase valori, apărută cu această ocazie. Valoarea de 55 de bani prezintă eterna dispută dintre portar și atacant, și aici (vai !) rezolvată de portar.

A face o istorie a timbrului românesc cu tema fotbal este o încercare dificilă. Și pentru că nu ne-am propus a epuiza această istorie a mărcii sportive, care alcătuiește una dintre cele mai bogate colecții pe această temă în lume ne oprim aici.

Iosif MICU

...și după cîștigarea Turneului U.E.F.A. — 1962

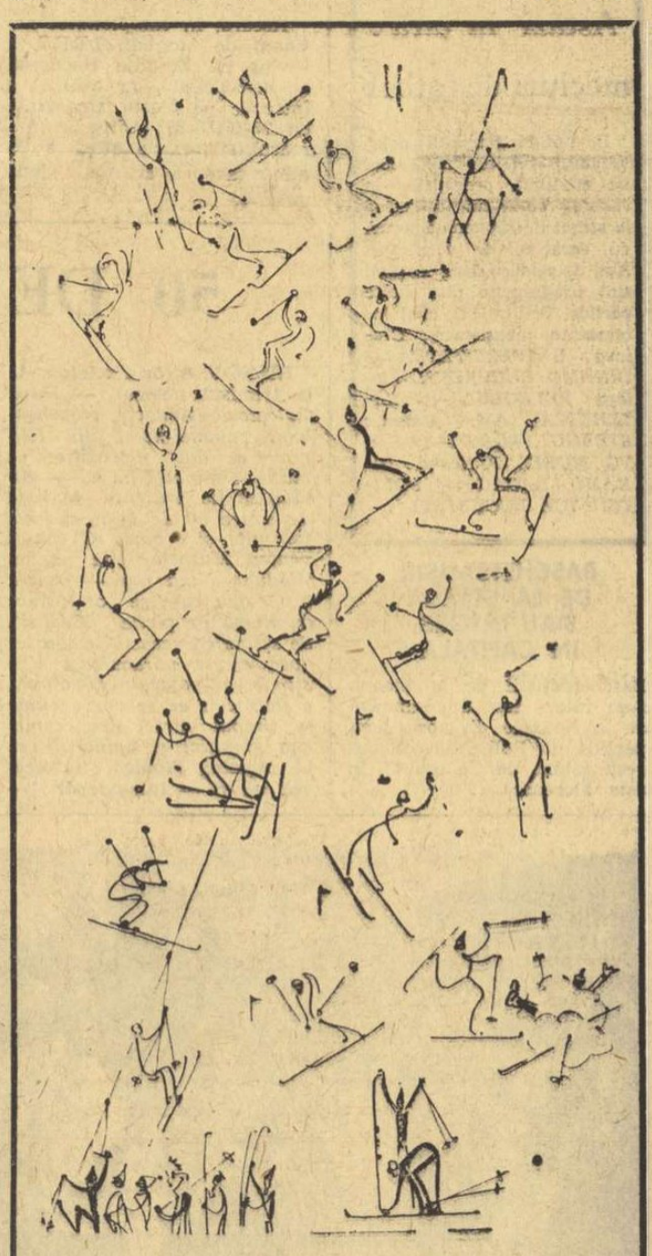

Duminică pe Clăbucet

desen de arhitect Paul Pfennings

ABANDONAȚI PROCEDEELE VECHI !

TEHNICA VINE TOT MAI MULT ÎN AJUTORUL GOSPODINELOR ! NOUL TIP DE ASPIRATOR DE PRAF „PRACTIC" DE O CONSTRUCȚIE MODERNĂ, VĂ SCUTEȘTE DE EFORT ȘI VĂ ECONOMISEȘTE TIMPUL

Aspiratorul de praf PRACTIC înlătură praful și impuritățile de pe dușumele, pereți, mobilă, covoare, haine, tapițerie și din locurile greu accesibile (radiatoare).

PRACTIC poate fi utilizat și pentru pulverizarea de lichide.

PRACTIC are un consum redus de energie electrică (15 bani pe oră).

Prețul aspiratorului de praf PRACTIC este de 785 lei.

Se vinde și cu plata în 7 rate lunare, acontul fiind de numai 118 lei.

răspunde Ion Poștașu

G. WAGNER, COMUNA SEMLAC 1) În cazul cînd intervine situația de PAT, partida se consideră încheiată cu un rezultat egal, fiecărui jucător revenindu-i cîte o jumătate de punct. 2) La șah, ambiția e mare, astfel că jucătorii (nu mă refer, bineînțeles, la cei care participă la concursuri) nu prea țin seama de normele de joc. Dacă facem însă apel la regulament, lucrurile sînt clare : o partidă de șah nu se joacă la... infinit, ci la sfîrșit cu un rezultat de egalitate, atunci cînd unul din jucători, rămas numai cu regele, nu poate fi făcut MAT în 50 de mutări (în condițiile în care „atacantul" n-are nici un pion sau nu face nici o mișcare a pionilor. Dacă mișcă vreun pion, numărătoarea începe de la... început).

HORIA ANDRONIC, TOPOLOVENI. 1) Ținînd seama de vîrsta dv. — 15 ani — pot spune că aveți oarecare talent la desen. Mai trebuie însă să exersați. 2) **„Îmi pare rău că noi, copiii, nu avem o rubrică, măcar săptămînală, în ziarul „Sportul", în care să ne spunem părerea în problemele sportive. Gîndiți-vă și la noi. Sîntem mici... dar mulți".** Nu știu dacă e necesară o rubrică specială, în afara celeia pe care o cunoașteți : „Copiii răspund prezent". Dar, dacă aveți ceva de spus, nu ezitați și puneți mîna pe condei. Dv. și alți copii !

I. BOGDAN, PETROȘENI. Aveți de făcut unele completări la **anuarul fotbalului românesc,** redactat de Petre Gațu, Octav Luchide și Ion Mihăilescu ? Ele vor fi bine primite, desigur, și de respectivii, dacă nu cereți drepturi de autor ! Aveți cuvîntul : **„În primii ani, cînd divizia B se disputa pe zone geografice, pentru desemnarea campioanei acestei competiții se desfășura un turneu de calificare între cele 5 cîștigătoare de serii** (era grea viața în divizia B !) **Cîștigătoarea acestui turneu era declarată campioana diviziei B și susținea, pentru promovarea în divizia A, un meci de baraj cu ultima clasată a primei divizii. Prima campioană a diviziei B a fost Jiul Petroșeni, iar Federația română de fotbal a înmînat fiecărui jucător cîte o medalie de bronz, în amintirea acestui succes. Jiul a căzut însă la „examenul" de admitere în divizia A, cele două meciuri susținute cu AMEFA, dînd următoarele rezultate : La Arad : AMEFA—Jiul 2—0. La Petroșeni : Jiul—AMEFA 0—0".**

IOAN MOLDOVAN, AIUD. Un handbalist renumit cu numele de Mazola sau apropiat de acest nume ? Eu unul — nu cunosc.

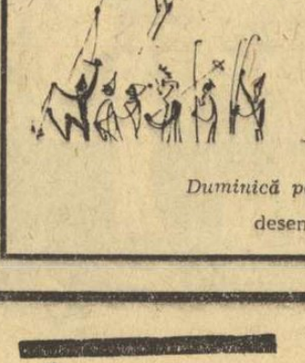

BIRCA IONESCU, BUCUREȘTI. Rapid București a retrogradat de 2 ori. Giuleștenii au jucat în diviza B la fotbal în anii 1952 și 1955. De fiecare dată, ei au revenit cu extremă ușurință în „A". U.T.A. a... trecut de mai multe ori pe lîngă retrogradare, dar a scăpat pînă la urmă cu fața curată.

ION P. BOBE, COMUNA CUCURUZU. „Vă trimit lucrarea „Monologul". Dacă o veți publica, vă voi trimite și altele". Acesta este lucrul de care ne temem cel mai mult ! Dar, cum n-o publicăm, nu mai e, sper, nici un pericol !

CONSTANTIN CREȚU, BUCUREȘTI. Fotbalistul Solomon, de la Universitatea Cluj, este una și aceeași persoană cu cel care a jucat la Crișul. El a fost, la un moment dat, o mare promisiune. Dar, așa a și rămas !

PETRE G. MIHAI, COMUNA ULIEȘTI. „Recent încheiatul meci Anglia—România a făcut din mine un poet". Ca să nu ne putem bucura de rezultatul de pe Wembley ?

ilustrații : N. CLAUDIU